

JAUME BARTUMEU CASSANY

President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

Gibraltar, ¿espanyol?

O com Antoni Martí mostra la seva submissió a Mariano Rajoy

La setmana passada ens vam as-sabentar que el Govern d'Antoni Martí havia donat suport durant la darrera Cimera iberoamericana, celebrada a Cartagena de Indies (Colòmbia), a una declaració preparada pel Govern espanyol per reivindicar l'espanyolitat de Gibraltar.

Aquella expressa i explícita manifestació andorrana suposa un trencament amb el manteniment del tradicional equilibri de la política exterior.

De fet el cap de Govern va parlar amb els portaveus al Consell General dels diferents grups polítics per dir-los que volia presentar la candidatura d'Andorra per acollir l'any 2020 una Cimera iberoamericana. Però es va guardar molt d'informar-los que signaria aquella declaració de suport a Espanya en el seu litigi històric amb el Regne Unit.

D'ençà de l'aprovació de la Constitució, no tinc coneixement que els caps de Govern que han participat en cimera iberoamericanes –ni Marc Forné, ni Albert Pintat ni tampoc el que signahagin encarat o assumit un posicionament que pogués enfrontar Andorra amb un país europeu –el Regne Unit– amb el qual tenim fermes lligams econòmics i una important comunitat resident a casa nostra.

La posició dels diferents governs d'Andorra, del 1994 a l'octubre del 2016, havia estat sempre de mantenir i refermar la bona relació amb Espanya, però sense haver d'enfrontar-se amb el Regne Unit pel fet de donar suport a una reivindicació espanyola.

Pretén el Govern, en paraules del ministre portaveu de dimecres, 9 de novembre, que no van prendre part per ningú. Val a dir que ja fa dies que ens costa molt arribar a copsar les subtilitats de llenguatge del cap de Govern i del seu ministre portaveu. Diuen que només “prenen nota” de la posició espanyola.

¿I la posició de les ciutadanes i ciutadans de Gibraltar, que tenen un Govern elegit democràticament, que no comparteixen

ciutadanes i ciutadans presumptament colonitzats.

La Constitució –la que Toni Martí no volia ni va votar i que sembla que ara fins i tot li molesta– diu que correspon al Govern dirigir la política internacional d'Andorra. Els que volíem la Constitució, la vam votar i l'assumim i defensem, compartim aquella disposició de l'article 72.2 del text constitucional. En conseqüència, si el Govern disposa d'una majoria al Consell General per aprovar-li la seva actuació –com és el cas–, no hi ha res a dir quant a la possibilitat de subscriure aquella declaració de suport al Govern espanyol.

Però en aquesta qüestió no volem pas discutir la correcció constitucional del posicionament, sinó l'oportunitat política d'adoptar-lo. I aquí, per molt que els aiatol·làs de DA –encapçalats pel conseller general Miquel Aleix– ens vulguin donar preteses lliçons d'andorranitat, nosaltres exercim el legítim dret democràtic a discrepar.

I és des de la més ferma discrepància que diem que el Govern de DA s'ha equivocat donant suport a aquella declaració. Actuant així Toni Martí no ha fet res més que confirmar la seva posició de servilisme envers el president espanyol, Mariano Rajoy.

Diu el diccionari Alcover-Moll que una actitud servil és pròpia de gent sotmesa, mancada de llibertat, una actitud que representa una manifestació exagerada d'apreci per interès.

I dissortadament, com es diu en castellà, “en eso estamos...”.

El suport explícit a Espanya trenca el tradicional equilibri de la política exterior

Al·leguen des del Govern que només han “pres nota” de la posició espanyola

la posició espanyola i que, en tot cas, volen poder decidir ells el seu futur?

¿El Govern Martí en pren també “nota” o bé, assumint la posició espanyola, menysté totalment el dret a l'autodeterminació de la ciutadania de Gibraltar?

Perquè si tant es vol jugar a l'alta política internacional i fer referència a l'existència d'una “situació colonial”, potser cal també fer referència –penso que és indefugible fer-ho– als sentiments i, al capdavall, a la voluntat de les